

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2014r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Danuta Raś

Protokolant: Anna Gołębiowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 7 lutego 2014r. sprawy

1. R. O., syna H. i J. z domu K., urodz.

16 października 1971r. w B.

2. G. K., syna G. i B. z domu S., urodz. (...) we W.

3. S. K., syna J. i D. z domu H., urodz. (...) w B.

oskarżonych o to, że:

w dniu 3 grudnia 2013r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim zdjęciu z budynku gospodarczego usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia bramy przesuwnej dwuskrzydłowej wartości 2000 zł działając na szkodę Z. Z., lecz zamierzonego czynu nie osiągnęli z uwagi na interwencję patrolu Policji

to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

I. oskarżonego **R. O.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku to jest występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej

w punkcie I części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego R. O. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. oskarżonego **G. K.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku to jest występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej

w punkcie III części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego G. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

V. oskarżonego **S. K.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku to jest występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej

w punkcie V części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego S. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych w punktach I, III i V części dyspozytywnej wyroku kar pozbawienia wolności zalicza oskarżonym R. O., G. K. i S. K., w przypadku zarządzenia ich wykonania, okres ich zatrzymania w dniach od 3 grudnia 2013r. do 4 grudnia 2013r., przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych R. O., G. K. i S. K. w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, a na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierza im opłaty sądowej.

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 grudnia 2013r. oskarżeni R. O. i G. K. w miejscu zamieszkania R. O., to jest w K. (...), wspólnie spożywali alkohol w postaci piwa. Następnie udali się do oskarżonego S. K. zamieszkałego w K. (...), by razem kontynuować spożywanie alkoholu. Żaden z mężczyzn nie miał jednak pieniędzy na jego zakup. Wspólnie podjęli więc decyzję, że wejdą na teren byłego zakładu (...) w poszukiwaniu złomu, który chcieli zabrać w celu przywłaszczenia, by następnie go sprzedać. Oskarżony R. O. w tym celu udał się do swojego mieszkania, skąd zabrał lom i piłkę do metalu. Na teren ten wszedł oskarżony R. O. i G. K.. S. K. udał się natomiast do mieszkania swojego ojca. Oskarżeni R. O. i G. K. ściągnęli z rolek dwie części przesuwnej bramy metalowej dwuskrzydłowej i ułożyli na ziemi. Następnie przenieśli jedną z nich w inne miejsce. Wówczas dołączył do nich oskarżony S. K., który pomógł wynieść drugą część bramy. Następnie G. K. przekazał S. K. telefon z wybitym już numerem telefonu do R. S. zamieszkałego w D., będącego właścicielem skupu złomu i samochodu typu (...), by ten uzgadnił z nim transport tych bram do skupu złomu w P. na godzinę 14.00. Gdy oczekiwali na jego przyjazd, zostali zatrzymani przez funkcjonariuszy policji, którym wskazali miejsce położenia i kradzieży tych bram.

Dowód: - protokół przesłuchania oskarżonego R. O. – karta 25-26

- protokół przesłuchania oskarżonego G. K. – karta 30-31

- protokół przesłuchania oskarżonego S. K. – karta 35-36

- dokumentacja fotograficzna – karta 2

Właścicielem obiektu jest Z. Z., który wycenił wartość wyjętych z rolek i stanowiących jego własność bram na kwotę 2000 zł.

Dowód: - protokół przesłuchania pokrzywdzonego Z. Z. w charakterze świadka – karta 43-44

Oskarżonych R. O., G. K. i S. K. zatrzymano i poddano badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. W wyniku badania stwierdzono u R. O. – 0,99 mg/l, u G. K. – 1,01 mg/l a u S. K. – 1,37 mg/l wydychanego powietrza

Dowód: - protokoły zatrzymania osoby – karta 3, 4, 5

- protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – karta 6, 7, 8

Oskarżony R. O. ma 42 lata. Jest osobą bezrobotną. Ma wykształcenie podstawowe. Jest kawalerem i ojcem dwóch synów w wieku 19 lat i 17 lat. Nie był dotychczas karany sądownie. Nie był leczony psychiatrycznie, odwykowo ani neurologicznie.

Oskarżony G. K. ma 28 lat. Jest osobą bezrobotną. Posiada wykształcenie podstawowe. Jest kawalerem i ojcem trojga dzieci w wieku 9 lat, 3 lata i 8 miesięcy. Nie był dotychczas karany sędownie. Nie był leczony psychiatrycznie, odwykowo ani neurologicznie.

Oskarżony S. K. ma 47 lat. Jest osobą bezrobotną. Posiada wykształcenie zawodowe. Jest tokarzem. Obecnie nie pracuje. Jest żonaty. Posiada troje dzieci w wieku 22 lata, 20 lat i 16 lat. Dotychczas był jeden raz karany sędownie za czyn z art. 178a § 1 k.k. Nie był leczony psychiatrycznie, odwykowo ani neurologicznie. .

Dowód: informacja z Krajowego Rejestru Karnego dotycząca oskarżonych – karta 38-41

- dane dotyczące oskarżonych – karta 25, 30, 35

Zarówno oskarżony R. O. jak i G. K. i S. K. przyznali się do popełnienia przypisanego im czynu i wyjaśnili zgodnie z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (wyjaśnienia R. O. karta 25-26, wyjaśnienia oskarżonego G. K. – karta 30-31 i wyjaśnienia oskarżonego S. K. – karta 35-36).

Do aktu oskarżenia Prokurator dołączył wnioski o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wniósł o wymierzenie oskarżonym uzgodnionych kar;

- R. O. za zarzucany mu czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. kary 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby wynoszący 3 lata;

- G. K. za zarzucany mu czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. kary 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby wynoszący 3 lata;

- S. K. za zarzucany mu czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby wynoszący 2 lata;

Na posiedzeniu w dniu 7 lutego 2014r., na które pomimo prawidłowego zawiadomienia nie stawił się żaden z oskarżonych ani też pokrzywdzony (który w dniu 16 stycznia 2014r. złożył pisemne oświadczenie o woli działania w charakterze oskarżyciela posiłkowego), Sąd uwzględnił wnioski Prokuratora i wydał wyrok zgodny z uzgodnionym z oskarżonymi wnioskiem.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd zważył;

Zgodnie z przepisem art. 335 § 1 kpk Prokurator może dołączyć do aktu oskarżenia wnioski o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych w kodeksie karnym za przypisany mu występki, bez przeprowadzenia rozprawy, jeżeli;

1. okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości,
2. postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte.

ad.1 Sprawstwo i zawinienie oskarżonych w zakresie zarzucanego im czynu, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości Sądu.

Brak tych wątpliwości wynika przede wszystkim z wyjaśnień przyznających się do sprawstwa i zawinienia oskarżonych. Na sprawstwo oskarżonych wskazują też dowody z dokumentów w postaci protokołu zatrzymania R. O. rzeczy w postaci łomu stalowego i piłki do metalu, protokołów zatrzymania oskarżonych, dokumentacji fotograficznej oraz zeznań pokrzywdzonego Z. Z..

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych w całej ich rozciągłości, nie znajdując żadnego racjonalnego powodu do odmiennej ich oceny. W wyjaśnieniach tych oskarżeni w sposób bowiem zgodny opisali okoliczności popełnienia przypisanego im czynu. Wyjaśnienia te pozbawione są jakichkolwiek sprzeczności. Są też stanowcze, logiczne i

zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Wyjaśnienia oskarżonych korespondują z pozostałymi, zebranymi w sprawie dowodami i stanowią nadto ich uzupełnienie w zakresie strony podmiotowej popełnionego przestępstwa. Wyjaśnienia te wskazują bowiem, że oskarżeni dopuścili się przypisanego im przestępstwa z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim. W wyjaśnieniach tych wskazali wszak, że wspólnie podjęli decyzję o kradzieży, gdyż potrzebowali pieniędzy na zakup alkoholu i ten zamiar determinował ich dalsze działanie.

Sąd nie znalazł też żadnych racjonalnych powodów do podważenia rzetelności, wiarygodności sporządzonych w ramach wykonywanych czynności służbowych przez niezwiązanych z żadnym z oskarżonych ani pokrzywdzonym, niezainteresowanych wynikiem postępowania, a co za tym idzie obiektywnych funkcjonariuszy policji dokumentów w postaci protokołu zatrzymania rzeczy, protokołów zatrzymania oskarżonych, dokumentacji fotograficznej i protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości oskarżonych urządzeniem elektronicznym.

Pokrzywdzony Z. Z. nie był świadkiem zdarzenia, w związku z czym zeznania tego świadka stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie jedynie w zakresie ustalenia, iż jest właścicielem obiektu i bramy, którą oskarżeni usiłowali zabrać w celu przywłaszczenia oraz w zakresie wartości tej bramy.

Przy tak dokonanej ocenie zebranych dowodów, Sąd nie miał wątpliwości, iż oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu albowiem już z wyjaśnień oskarżonych wynika, że zachowanie każdego z nich zmierzało do kradzieży cudzej rzeczy, co było zresztą poprzedzone zawartym między oskarżonymi porozumieniem w tym zakresie. Oskarżeni bowiem wspólnie zaplanowali popełnienie występku kradzieży, o czym świadczą wyjaśnienia R. O.; z braku pieniędzy na alkohol postanowiliśmy wejść na teren zakładu, wziąć jakiś złom na sprzedaż, nie wiem kto wpadł na pomysł kradzieży. W tym celu R. O. udał się do domu, skąd zabrał (zatrzymane później) łom i piłkę do metalu sądziliśmy, że może się przydać. Potwierdzeniem tego fragmentu wyjaśnień R. O. są wyjaśnienia G. K. (nie mieliśmy pieniędzy na alkohol i padł taki pomysł, ja nie wiem kto wymyślił tę kradzież, wspólnie całą trójką postanowiliśmy iść na teren zakładu i zabrać drzwi z pomieszczeń gospodarczych) i oskarżonego S. K. (nie wiem jak to się stało, ale ktoś wpadł na pomysł aby wejść na stary zakład (...), poszliśmy tam w trójkę (...) naszym zamiarem była kradzież bram). Oskarżeni obejmowali zatem swoją świadomością i wolą wspólne działanie, poprzedzone wyraźnym porozumieniem. Z okoliczności towarzyszącym ich zachowaniu wynika, iż wszyscy oskarżeni traktowali całość wspólnych działań jako własne i mieli pełną świadomość, że współdziałają ze sobą.

W świetle materiału dowodowego nie budzi żadnych wątpliwości także fakt, iż oskarżeni ściągnęli obie części bramy po to, by bezprawnie zawładnąć należącą do pokrzywdzonego Z. Z. rzeczą i ją przywłaszczyć. Świadczyć o tym musi ten fragment wyjaśnień oskarżonych, w którym wskazują, iż poczynili już czynności, mające na celu przewiezienie bramy do punktu skupu. Ich działanie nastawione było zatem na określony cel – zamiar zagarnięcia w celu przywłaszczenia rzeczy, będących własnością pokrzywdzonego. Do zakończenia realizacji znamion przestępstwa kradzieży nie doszło nie z woli oskarżonych, a li tylko z powodu zatrzymania ich przez funkcjonariuszy policji w pobliżu miejsca popełnienia tego czynu.

Tym samym oskarżeni wyczerpali znamiona usiłowania popełnienia przestępstwa opisanego w przepisie art. 278 § 1 kk.

Ad 2 Oceniając zawinienie i stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonych R. O. i G. K. przestępstwa, Sąd uznał, iż natężenie stopnia społecznej szkodliwości i wina są dość znaczne. Zachowanie zaś S. K. odznaczało się nieco niższym niż dość znaczny stopniem społecznej szkodliwości i takim też stopniem zawinienia.

Oskarżeni z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej, a zatem z motywacji zasługującej na potępienie zdecydowali się na wystąpienie przeciwko mieniu pokrzywdzonego. Pieniądze, jakie mieli uzyskać ze sprzedaży skradzionych rzeczy chcieli przeznaczyć nie na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb swoich czy swojej rodziny, lecz na alkohol, co motywację działania oskarżonych tym bardziej nakazuje potępić. Z drugiej strony, Sąd uwzględnił, że (choć wbrew woli oskarżonych) przestępstwo zostało zakończone w fazie usiłowania, a zatem szkoda wynikła z ich zachowania jest niewielka, co stopień społecznej szkodliwości zmniejszać musi. Przy ocenie społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez S. K., zgodzić się też trzeba, iż z uwagi na jego udział w końcowym etapie popełnionego

czynu i zauważalnej niższej aktywności w jego popełnieniu, stopień społecznej szkodliwości jego czynu ocenić trzeba jako niższy od takiegoż pozostałych oskarżonych.

Oceniając zawinienie oskarżonych, zauważyć trzeba, że zarówno oskarżony R. O., jak i G. K. i S. K. są osobami dorosłymi, zdrowymi psychicznie, u których proces przyswajania norm społecznych powinien być już zakończony. Tymczasem naganność zachowań, jakich się dopuścili jest oczywista dla każdego dorosłego członka społeczeństwa. Przy ocenie stopnia zawinienia nie można pomijać i tego, że oskarżeni działali w sposób przemyślany, zaplanowany. Mając dużo czasu na przemyślenie podjętej decyzji, zdecydowali się na popełnienie przestępstwa. Działanie oskarżonych w sposób zaplanowany wyznacza zatem stopień ich winy jako wyższy niż w przypadku działania impulsywnego, nagłego. Przy ocenie zawinienia Sąd nie wziął pod uwagę faktu działania oskarżonych pod wpływem alkoholu, a co za tym idzie wynikającego stąd obniżenia zdolności do samokontroli i racjonalnej oceny rzeczywistości jako okoliczność zmniejszającą stopień winy, gdyż skutki działania alkoholu były dla oskarżonych z całą pewnością przewidywalne. Z tych powodów, stopień zawinienia oskarżonych Sąd ocenił na takim samym, jak oceniony wyżej stopień społecznej szkodliwości czynu, to jest dość znacznym poziomie – w stosunku do oskarżonych R. O. i G. K. i nieco niższym od tego stopnia – w stosunku do oskarżonego S. K..

Sąd bacząc na fakt przyznania się oskarżonych do winy i wyjaśnienia przez nich wszystkich okoliczności popełnienia przestępstwa, uznał że postawa oskarżonych wskazuje na osiągnięcie celów postępowania mimo nieprzeprowadzenia rozprawy. Uwzględniając zaproponowaną karę dla oskarżonych R. O. i G. K. 10 miesięcy pozbawienia wolności i 6 miesięcy pozbawienia wolności dla S. K., Sąd uznał, iż w skali sankcji karnej przewidzianej za to przestępstwo (od 3 miesięcy do 5 lat) kary te są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości i zawinienia poszczególnych oskarżonych. Kary łagodniejsze, w ocenie Sądu, w żaden sposób nie dawałoby gwarancji wychowawczego oddziaływania na oskarżonych. Zdaniem Sądu, realne oddziaływanie wychowawcze ograniczyć się musi do wymiaru kary, która swoją dolegliwością uświadomi oskarżonym stopień naganności popełnionego czynu, fakt obowiązywania określonych wartości społecznych. Takie wymagania, zdaniem Sądu, spełniają wymierzone kary. Kary te, w przekonaniu Sądu, będą wystarczającym znakiem dla oskarżonych, że ich dotychczasowe zachowanie było karygodne i nie będzie przez społeczeństwo i wymiar sprawiedliwości tolerowane. Taka odpłata z pewnością wpłynie na oskarżonych na tyle, by zrozumieli naganność swojego postępowania oraz by ze strachu przed kolejną karą nigdy więcej nie zdecydowali się na wystąpienie przeciwko jakiemukolwiek dobru prawnemu. Kary te z pewnością wychowawczo oddziałują na społeczeństwo poprzez uświadomienie mu, że tego rodzaju działanie, jakie było udziałem oskarżonych spotka się z reakcją wymiaru sprawiedliwości. Sąd podziela przy tym stanowisko oskarżyciela publicznego, iż efekt wychowawczy wobec oskarżonych powinno dać samo poddanie oskarżonych próbie w warunkach wolności kontrolowanej z wydłużonym - w stosunku do R. O. i G. K. - okresem próby do lat trzech. Rozstrzygnięcie takie będzie w ocenie sądu wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonych celów kary i zapobiegnie ponownemu popełnieniu przez nich przestępstwa w przyszłości. Orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności nie byłoby w tym przypadku celowe. Nauka, jaką oskarżeni wynieśli z popełnionego przestępstwa, będącego przedmiotem niniejszego postępowania, w powiązaniu ze świadomością, że w przypadku wystąpienia przeciwko porządkowi prawnemu, nastąpić może zarządzenie wykonania warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności, z całą pewnością wzbudziło w nich przekonanie, iż nie jest opłacalne naruszanie przyjętych w porządku prawnym norm postępowania, co winno przełożyć się na zgodne z obowiązującym porządkiem prawnym zachowanie oskarżonych. Z tych przyczyn Sąd uznał, iż wniosek także w zakresie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary jest uzasadniony.

Ponieważ oskarżeni byli pozbawieni wolności, Sąd zaliczył na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności, w przypadku zarządzenia ich wykonania, okres ich zatrzymania w niniejszej sprawie - w dniu 3 grudnia 2013r. i 4 grudnia 2013r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Przy orzekaniu o kosztach sądowych, Sąd uwzględnił sytuację materialną oskarżonych, z których wynika, że uiszczenie ich byłoby dla oskarżonych zbyt uciążliwe i na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca

1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwolnił ich w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych a wydatki poniesione w sprawie od chwili wszczęcia postępowania zaliczył na rachunek tegoż Skarbu Państwa.